

Bilag 6.

Sct. Hans Hospital ved Roskilde.

Overlægen ved Kvindehospitalet.

Roskilde, den 18. Februar 1938.

Hvad angaar det fra Hr. Justitsministeren den 1. ds. tilsendte Lovforslag, kan jeg i Hovedsagen henvise til Professor Helwegs Anmeldelse i „Ugeskrift for Læger“ 2. December 1937, som jeg i enhver Henseende kan tiltræde.

Derudover kunde jeg dog ønske at tilføje nogle Bemærkninger:

ad § 2, Stk. 3 (sammenholdt med § 9, Stk. 1), hvor Begrebet Patientens nærmeste findes defineret:

Det forekommer, at en Mand indlægger sin sindssyge Hustru paa Hospital, og at hans Svigermoder nogle Dage eller Uger efter kommer og forlanger sin Datter udskrevet. Eller en Patients voksne Børn forlanger hende udskrevet for at bringe hende tilbage til hendes Hjem, til Manden, som kort forinden har indlagt hende. Eller nogle af en Patients Børn (eller Søsken) forlanger Moderen (eller Søsteren) udskrevet, medens andre af dem, eventuelt de, som har indlagt hende, modsætter sig Udskrivning. Der savnes i denne Paragraf Retningslinier for, hvem af de nærmeste man i saadanne Konflikttilfælde skal give Fortrinsret.

ad § 7: „Er en Patient helbredt, skal den behandlende Læge udskrive ham“.

Denne Paragraf ser alt for skematisk paa Forholdet. En Patient kan meget vel være helbredet uden derfor at egne sig til Udskrivning. De fleste Patienter behøver en vis — ofte ikke ganske kort — Rekonvalescenstid, inden de egner sig til Udskrivning. Endvidere findes der en Gruppe af Patienter, som bliver helbredt og holder sig raske, saa længe de befinder sig under Hospitalets Beskyttelse, men hurtigt bliver syge igen, saa snart de udsættes for Livets Stød og Krav.

Nogle af dem er selv saa klar herover, at de ikke ønsker at udskrives. Men, hvis § 7 skal haandhæves efter Bogstaven, skal den behandlende Læge altsaa udskrive dem — ogsaa mod deres Ønske.

§ 8, Stk. 1, bestemmer, at Udskrivning skal nægtes, naar den behandlende Læge skønner, at Udskrivning væsentlig vil forringe Udsigterne for Patientens Helbredelse. Dette kategoriske „skal nægtes“ er sikkert uheldigt. I de over 40 Aar, jeg har haft med sindssyge at gøre, har jeg adskillige Gange oplevet, at jeg paa det bestemteste har maattet fraraade Udskrivning, men at de nærmeste til Trods herfor har taget Patienten hjem „paa eget Ansvar og mod Hospitalets Raad“. Og saa har det vist sig, at det er gaaet ganske fortræffeligt. I andre tilsvarende Tilfælde er Forsøget naturligvis mislykkedes, og Patienten har maattet lægges ind igen.

I § 8, Stk. 2, bestemmes som eneste — bortset fra de i Stk. 1 ovenfor nævnte — Betingelse for at nægte Udskrivning, at en saadan maa antages at medføre væsentlige Ulemper for Patienten selv. Som ogsaa Professor Helweg gør opmærksom paa, lader man her ganske ude af Betragtning Hensynet til de Omgivelser, der skal modtage den sindssyge efter Udskrivning, og som maaske hverken kan eller vil have ham. Man maa erindre, at Talen her som Regel er om Smaakaarsfolk, som har daarlig Plads og ikke Raad til at have et sindssygt Menneske i Huset. Man behøver ikke megen Fantasi for at tænke sig de Vanskeligheder, der følger med, og hvilken Byrde det vil være for et lille, fattigt Hjem at skulle huse et sindssygt Menneske, uden at man dog kan sige, at det „medfører væsentlige Ulemper for Patienten selv“.